

Sygn. akt VIII C 11/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : **Sędzia SR Tomasz Kalsztein**

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) z siedzibą w K.

przeciwko P. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. J. na rzecz powoda (...) Banku (...) z siedzibą w K. kwotę 9.839,99 zł (dziewięć tysięcy osiemset trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 9.113,27 zł (dziewięć tysięcy sto trzynaście złotych dwadzieścia siedem groszy) od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej P. J. na rzecz powoda (...) Banku (...) z siedzibą w K. z kwotą 2.117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 11/19

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2016 roku powód (...) Bank (...) z siedzibą w K., wytoczył przeciwko pozwanej P. J., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 9.839,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.113,27 zł od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanej wymagalna i niespłacona wierzytelność pieniężna wynikająca z umowy o pożyczkę pieniężną nr (...) w kwocie dochodzonej pozwem. (pozew k. 2-4)

W dniu 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. (postanowienie k. 5)

Następnie po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. (pismo procesowe k. 8, k. 28)

W dniu 26 kwietnia 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości.

W sprzeciwie pozwana wniosła rozłożenie dochodzonej należności na 20 równych rat miesięcznych płatnych do 10 każdego miesiąca, począwszy od miesiąca, w którym nastąpi uprawomocnienie się wyroku. Pozwana nie kwestionowała wysokości zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem, lecz podniosła, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, która uniemożliwiała bieżącą spłatę wymaganych rat kredytu. (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 49, sprzeciw k. 72-75)

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2019 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie dodając, że trudna sytuacja materialna pozwanej nie uzasadnia bezzasadności roszczenia powoda i nie usprawiedliwia braku dochowania przez pozwaną warunków zawartej umowy pożyczki. Jednocześnie dodał, że pozwana nie udowodniła,

iż zachodzą szczególne przesłanki niezbędne do zastosowania w jej przypadku art. 320 k.p.c., tj. w zakresie rozłożenia jej zobowiązania na raty. (pismo procesowe k. 95-99)

Na rozprawie w dniu 23 maja 2019 roku w imieniu powoda stawił się jego pełnomocnik. W imieniu pozwanej nikt się nie stawił, zawiadomienie o terminie rozprawy doręczono w prawidłowy sposób. Pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, podtrzymując wniosek o nieuwzględnienie wniosku strony pozwanej o rozłożenie roszczenia na raty. (protokół rozprawy k. 113)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana P. J. zawarła w dniu 15 października 2014 roku z powodem umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na mocy której (...) Bank (...) Spółka Akcyjna udzieliła pozwanej kredytu w kwocie 10.000 zł, który miał być spłacany wraz z odsetkami, na warunkach szczegółowo określonych w umowie.

Pozwana nie regulowała terminowo swoich zobowiązań wynikających z w/w umowy, stąd powstało zadłużenie dochodzone przedmiotowym powództwem, którego wysokości pozwana nie kwestionowała, a które według stanu na dzień 22 stycznia 2016 roku wynosiło łącznie 9.839,99 zł, w tym 9.113,27 zł tytułem należności głównej, 435,70 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 15 października 2014 roku do dnia wymagalności umowy, tj. dnia 4 grudnia 2015 roku, 156,02 zł tytułem odsetek za zwłokę naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie od dnia 21 stycznia 2016 roku, 135 zł tytułem opłat i prowizji oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty należności głównej.

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne, wyciąg z ksiąg bankowych k. 32, kserokopia umowy k. 33-36, potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 37, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem nadania k. 38-39, zestawienie operacji dotyczących kredytu pozwanej k. 40-42)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwana P. J. nie kwestionowała zawarcia z powodem umowy pożyczki pieniężnej nr (...), ani też nie kwestionowała wysokości zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem, zatem okoliczności te zostały uznane przez Sąd za niesporne i nie wymagające dowodu.

W sprzeciwie pełnomocnik pozwanej wniosł o rozłożenie należności dochodzonej powództwem na 20 równych rat, uzasadniając to swoją trudną sytuacją materialną.

W ocenie Sądu należało uznać, że pozwana nie udowodniła swojej trudnej sytuacji życiowej, zdrowotnej i majątkowej.

Przepis art. 320 k.p.c. daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne - spowodowane działaniem samego dłużnika. Rozłożenie na raty należności nie eliminuje konieczności uwzględnienia żądania powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, powoduje natomiast, że nie przysługują mu odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (por. uchwała składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNCP 1971/4/61, a także L. Stecki: Glosa do uchwały z 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSPiKA 1971/11/202; por. też W. Siedlecki, w: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, t. I, Warszawa 1975, s. 504).

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie nie istnieją podstawy do rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia, zwłaszcza wobec tego, że pozwana nie udowodniła okoliczności faktycznych przemawiających za rozłożeniem długu na raty. Należy wskazać, że ryzyko wystąpienia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających spłatę kredytu obciąża kredytobiorcę, czyli pozwaną. Pozwana nie złożyła oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, toteż Sąd nie mógł poczynić szerszych ustaleń co do faktycznej sytuacji majątkowej pozwanej. Podstawą do oceny sytuacji finansowej pozwanej były zatem jedynie twierdzenia przywołane przez pełnomocnika pozwanej w treści sprzeciwu, które zdaniem Sądu nie były wystarczające dla przyjęcia, że wniosek o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia jest zasadny. Podniesione tam okoliczności nie były wystarczające dla wykazania, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności, aby skorzystać wobec pozwanej z dobrodziejstwa o którym mowa w art. 320 k.p.c. i rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest dopuszczalne jedynie

w wypadkach szczególnie uzasadnionych, a chronić ma wierzyciela przed dalszymi stratami, czyniąc realnym dobrowolne wykonanie wyroku przez dłużnika. Wszelkie okoliczności związane w wykazaniem zasadności wniosku o rozłożenie długu na raty, winny być przy tym udowodnione przez pozwaną, czemu pozwana nie sprostała. Pozwana, ani też jej pełnomocnik nie stawili się na terminie rozprawy, nie złożyli też innych pims procesowych, które uzasadniałyby złożony wniosek o rozłożenie na raty dochodzonej pozwem należności, co jednoznacznie wskazuje na niedostateczne wykazanie trudnej sytuacji finansowej, w której rzekomo znalazła się strona pozwana.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd zasądził od pozwanej P. J. na rzecz powoda (...) Bank (...) z siedzibą w K. kwotę 9.839,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.113,27 zł od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego adwokatem oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.